

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1907.

Leto VIII.

Gost.

Legenda.

Pobožen kmet je v cerkvi stal
slušaje, kar je župnik bral
o Kristu, ki z bregú nekoč
zaklical je ljudem, rekoč:
„Predragi mi, povejte zdaj,
imate zame jesti kaj? . . .“
To kmetu ide do srca,
do Krista vsmiljenje ima;
v molitvi svoji dé tako:
„O, Jezus, prosím Te lepó,
v nedeljo pridi na moj dom,
pogostil te, o, Kriste, bom! —
Zares: jaz le ubog sem mož,
a k meni branil se ne boš,
saj hodil h grešnikom si rad,
tolažbe, uka jim dajat! . . .“
In kmet je šel domov miran
ter vabil Krista je vsak dan . . .
Ko pa sobota zazori,
kmet ženi izpregovori:
„Kaj pravim ti, o, Meta, čuj:
Le pridno danes mi deluj;
skrbno posnaži ves naš stan,
ker vedi: jutri opoldan
gost imeniten bo prišel,
vsak v časti naj bi ga imel! —
Otroke vse lepo umij,
pogrni mizo v sobi ti;
na mizo kito cvetja daj,
stan izpremeni v mali raj.
Za južino zaklala boš
najdebelejšo nam kokoš! . . .“

Ko to otroci čujejo,
očeta povprašujejo:
„Oh, radovedni smo močno,
kdo ta-le gost je, oče, kdo?“ —
Za njimi Meta se zglesi:
„Kogà li si povabil ti?“ —
A kmet odgovora ne da,
molči in ljubko se smehlja . . .

* * *

V nedeljo oglasi se zvon,
v svetišče vabi njega don,
v svetišče kmet ubere pot,
zamišljen moli: „O, Gospod,
ki nekda sam si gladoval,
o, pridi, jesti ti bom dal!“
In ko domov iz cerkve spe,
doma že v redu najde vse:
Pogrnjena je miza, glej,
v posodi šopek lep na njej. —
Cerkvenec poldan odzvoni,
pri ognju Meta se vrti;
že mehka v loncu je kokoš:
„Vesela bosta gost in mož!“ —
Skrbeti jame jo samo,
kje njen se gost mudi tako . . .
Ko ena pa odbila je,
spet Meta potožila je:
„Kje vabljenec je, mož, povej,
že lačni so otroci, glej!
Ukuhala se juha bo,
povem: ne bo nič prida to!

Mar li imeli bomo post?
Kje neki li ostaja gost? —
A oče jo zavrne koj:
„Nihče ničesar se ne boj!
Prav kmalu ljubi gost dospe!“ —
To rekši, k nebu se ozre:
„O, Kriste, pridi na obed
ter blagoslovi našo jed! . . .“
Izreče komaj to, tačas
nekdo potrka . . . Sivolas
med vrati siromak stoji,
s tresočim glasom govori:
„V imenu Krista kruha vsaj
le majhen koscek kdo mi da!“

nič nisem jedel že dva dni,
slabosti noga se šibi! . . .“
Vesel k beraču skoči kmet:
„Oj, bodi srčno nam sprejet!
Že dolgo čakamo naté!
No, hvalo ti, da tu si že!
Le z mano, tukaj stol je tvoj,
za mizo sedi, ljubi moj! . . .
Oj, Meta ti, otroci vi:
Povabil bil pred tednom dni
jaz Kristusa sem v goste k nam —
in glejte: prišel je v naš hram;
ker vedite: v beraču tem
jaz Krista samega tu zrem! . . .“

Janko Leban.

Dečkova želja.

*Da bi moj bil bel gradič,
to bi se pobahal!
Vzel bi v roko uzdo, bič,
konja bi zajahal!*

*Veter, veter, ti zastonj
meril bi se z mano,
bolj kot ti bi šel moj konj
v daljo črez poljano!*

*S solncem, ki hiti v zapad,
jaz bi se pobratil.
Žarkov dalo mi, in grad
jaz bi si pozlatil . . .*

*In žarel bi in blestel
v zimi kakor v leti,
še kraljično bi si vzel —
a kje konja vzeti?*

*Ni konjiča ni gradu —
kaj mi želja nična?
E, pojoč z menoj domu
radost gre — kraljična!*

Fran Žgur.

